

Arrest

nr. 175 333 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 17 maart 2005 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk bevonden bij beslissing van 7 maart 2008 daar verzoekster geen uitzonderlijke omstandigheden aantoonde.

Verzoekster diende op 22 april 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis

van de vreemdelingenwet werd op 23 oktober 2008 onontvankelijk bevonden. Verzoekster toonde geen buitengewone omstandigheid aan.

Verzoekster diende op 8 december 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 19 mei 2009 onontvankelijk bevonden daar verzoekster een paspoort voorlegde van ex-Joegoslavië en ze derhalve geen bewijs leverde van haar huidige nationaliteit.

Verzoekster werd op 9 juni 2009 bevolen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster diende op 12 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 22 april 2011 ongegrond bevonden.

Verzoekster diende op 1 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij haar aanvraag maakte ze een Joegoslavisch paspoort en een medisch getuigschrift over.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 28 juli 2011 onontvankelijk bevonden.

Op 19 maart 2012 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 19 maart 2012, werd onontvankelijk bevonden op 2 juli 2012, omdat de ambtenaar-geneesheer had vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekster werd op 12 juli 2012 bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 27 augustus 2012 werd voormelde beslissing ingetrokken.

Op 31 augustus 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 19 maart 2012 onontvankelijk bevonden omdat de ambtenaar-geneesheer had vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekster werd bevolen het grondgebied te verlaten.

Tegen die beslissing diende verzoekster op 25 september 2012 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde op 16 oktober 2012, bij arrest nr. 89 837 afstand van geding vast.

Op 26 november 2012 werden de onontvankelijkheidsbeslissing van augustus 2012 en het bevel om het grondgebied te verlaten ingetrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 20 december 2012, bij arrest nr. 94 149, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 25 september 2012.

Op 20 december 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 19 maart 2012, ontvankelijk verklaard.

De ambtenaar-geneesheer stelde op 12 februari 2014 een advies op.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van 9ter van de vreemdelingenwet ingediend op 19 maart 2012, werd op 13 februari 2014 ongegrond verklaard. Diezelfde dag werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Het beroep dat de verzoekende partij indiende tegen deze beslissingen wordt op 26 september 2016 bij arrest nr. 175 331 verworpen.

Op 3 mei 2016 wordt er een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 4 mei 2016 (met kennisgeving op dezelfde dag) neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: R.

geboortedatum: 02.08.1952

geboorteplaats: Popadic

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 04/05/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 17/03/2008, 03/11/2008, 09/06/2009, 10/05/2011, 21/02/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd nochtans door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Op 03/05/2016 trof de politie van Sint-Niklaas betrokkene aan terwijl zij op een agressieve manier aan het bedelen was. (PV DE.55.L4.007157/2016). Betrokkene is dus een gevaar voor de openbare orde. Er kan dus geen nieuwe termijn voor verwijdering worden toegestaan.

Haar aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis en 9ter werden steeds verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart in het administratief verslag dat zij om medische redenen in België verblijft. Ze zou geopereerd zijn aan haar hart in 2014 en medische opvolging nodig hebben. Betrokkene heeft echter geen nieuwe aanvraag tot medische regularisatie op basis van dit medisch probleem ingediend. Bovendien dateert de operatie van twee jaar geleden. De aanvragen tot medische regularisatie die ze in het verleden indiende, werden allen afgewezen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is immers gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen

stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 17/03/2008, 03/11/2008, 09/06/2009, 10/05/2011, 21/02/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Haar aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis en 9ter werden steeds verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart een zoon en nog andere familieleden hebben in België (zoon: Mijailovic Danilo, Bosnische nationaliteit en woonachtig in Antwerpen). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 8 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van driejaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt;

"II.2.1 Het middel bestaat uit een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de formele en materiële motiveringsplicht en de hoorplicht, doordat verwerende partij ten onrechte een inreisverbod voor 3 jaar heeft opgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Artikel 74/11, § 1 Vw. luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

(...)

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat verzoekster een vorige beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de

parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23 en Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53K2673/001, 17).

In casu moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt zoals blijkt uit het feitenrelaas.

Verzoekster diende op 19.03.2012 een 9ter-aanvraag in.

Op 02.07.2012 oordeelde verwerende partij evenwel dat het verzoek onontvankelijk was. Tevens werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 12 juli jl.

Op 9 augustus 2012 diende verzoekster hiertegen een annulatie- en schorsingsberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij schrijven van 27 augustus 2012 besliste verwerende partij hoger vermelde beslissingen in te trekken.

Op 31.08.2012 stelde verwerende partij opnieuw dat het verzoek onontvankelijk was, en verbazend genoeg op grond van dezelfde motivatie. Tevens werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 11 september 2012.

Na het indienen van een schorsings- en annulatieberoep bij de Raad trok verwerende partij de beslissingen in.

Op 20.12.2012 verklaarde verwerende partij vervolgens de aanvraag van verzoekster ontvankelijk.

Op 13.02.2014 nam verwerende partij de aanvraag ongegrond. Tevens werd het bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten.

Hiertegen werd op 10 maart 2014 een beroep tot nietigverklaring en schorsing ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is op vandaag nog hangende.

Uit de feiten blijkt derhalve dat er slechts één bevel om het grondgebied te verlaten actief is, nl. van 13.02.2014 (de voorgaanden werden immers ingetrokken).

Tegen deze laatste loopt evenwel een schorsings- en annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat geenszins mag worden gesteld dat verzoekster hardnekkig illegaal op het grondgebied wil verblijven. Zij verblijft daarentegen uit medische noodzaak op het Belgisch grondgebied.

Toen verzoekster vervolgens op 04.05.2016 werd gearresteerd en het bevel kreeg op het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, had zij ook medische informatie overhandigd aan de politie waaruit bleek dat zij op 23.05.2016 een open hart operatie dient te ondergaan in het UZ Gent (stuk 3).

Desalniettemin werd verzoekster door verwerende partij overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge alwaar zij bij aankomst door de centrumarts onmiddellijk huiswaarts werd gestuurd, aangezien verzoekster om medische redenen niet in het centrum mocht blijven, noch in staat was om te vliegen (stuk 4).

Geheel ten onrechte werd in de bestreden beslissing met dit element geen enkele rekening gehouden.

Aldus is er sprake van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11 Vw..

Het moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dermate is dat aan verzoekster de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uit een te zetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van art. 11 van de richtlijn 2008/115/CE.

Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

"Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie*, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs als schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303 en ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht wordt van toepassing geacht in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., ro. 85).

Niettegenstaande verwerende partij op de hoogte was van de ernstige medische situatie (waarbij er op korte termijn een openhartoperatie werd voorzien), verkoos zij bij het nemen van de bestreden beslissing om hiermee geen rekening te houden waardoor zij geen correcte belangenafweging heeft gevoerd bij het effect van een inreisverbod op verzoekster (schending van art. 74/11 Vw.). Verzoekster werd over deze elementen niet gehoord en verwerende partij heeft geenszins afdoende de actuele medische situatie van verzoekster in aanmerking genomen.

Er is in de bestreden beslissing duidelijk geen onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de specifieke actuele medische situatie van verzoekster. Enkel de centrumarts van het gesloten centrum heeft verzoekster na het opleggen van het inreisverbod onderzocht en vastgesteld dat verzoekster niet mag reizen, noch mag vastgehouden worden in het gesloten centrum (stuk 4).

Aangezien de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd voor de termijn van drie jaar zonder enig actueel onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke medische situatie van verzoekster, heeft de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld (zie ook arresten RvV nr. 92 111 van 27 november 201 en RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 20132).

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het moet daarenboven worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet naar behoren wordt gemotiveerd omtrent de maximumtermijn van het inreisverbod. Verwerende partij had makkelijk een andere termijn kunnen opleggen. Het loutere feit dat verzoekster een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en waartegen een annulatieberoep loopt, niet heeft nagekomen, is geen reden om onmiddellijk een termijn van 3 jaar op te leggen. Het feit dat aan de terugkeerverplichting niet werd voldaan, verplicht verwerende partij immers niet tot het opleggen van deze termijn. Ook de bewering dat verwerende partij agressief zou hebben gebedeld en derhalve de openbare orde zou hebben verstoord is niet afdoende aangetoond en motiveert geenszins een inreisverbod voor een maximumtermijn van drie jaar. Er is zelfs geen veroordeling dienaangaande en het opleggen van het inreisverbod om die reden zou disproportioneel zijn.

Verwerende partij had makkelijk het inreisverbod kunnen beperken tot een veel kortere termijn (of zelfs geen inreisverbod opleggen), hierbij rekening houdend met de actuele medische situatie van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd.“

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”.

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat vroegere beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd. Er wordt gespecificeerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste dateert van 13 februari 2014. Dit motief vindt steun in het administratief dossier. Weliswaar is de verzoekende partij in het bezit geweest van een attest van immatriculatie omdat haar laatst ingediende aanvraag tot medische regularisatie ontvankelijk is verklaard. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij nooit vrijwillig heeft uitvoering gegeven aan eerdere bevelen op een ogenblik dat deze nog in het rechtsverkeer aanwezig waren. Bovendien wordt er

opgemerkt dat het beroep dat de verzoekende partij aantekende tegen het bevel van 13 februari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 26 september 2016 bij arrest nr. 175 331.

In datzelfde arrest wordt het beroep tegen de ongegrondverklaring van de aanvraag die zich steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet verworpen omdat op afdoende wijze werd onderzocht, rekening houdend met de medische gegevens die de verwerende partij kenbaar waren voor het nemen van de bestreden beslissing, dat de medische zorgverlening die de verzoekende partij behoeft beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en stelt dat er geen rekening is gehouden met haar actuele medische toestand dient deze te worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen nieuwe medische gegevens heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij sedert het indienen van haar beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2014 en de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de ongegrondverklaring zich steunt op het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen die de verzoekende partij behoeft.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met het attest van het UZ Gent dat stelt dat de verzoekende partij een hartoperatie dient te ondergaan op 23 mei 2016, blijkt niet uit het administratief dossier, en toont de verzoekende partij dit evenmin aan dat zij dit gegeven kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing.

Overigens heeft de verzoekende partij niet onmiddellijk het attest van 4 mei 2016 afgegeven aan de politie en in eerste instantie slechts verklaard dat zij een nieuwe hartoperatie diende te ondergaan. Zodra de verwerende partij beschikte over objectieve gegevens hieromtrent, zijnde het attest, en nadien het onderzoek van de centrumarts van de instelling waar de verzoekende partij verbleef, is er overgegaan tot het toekennen van een verlenging van verblijf in afwachting van het uitblijven van de gevolgen van de voorziene operatie. De verwerende partij heeft wel degelijk in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de medische gegevens in acht genomen zoals deze haar gekend waren voor het nemen van de bestreden beslissing en de verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Hierbij moet tevens benadrukt worden dat de verzoekende partij, nochtans ervaren in het voeren van procedures die gegrond zijn op artikel 9ter van de vreemdelingenwet de verwerende partij niet tijdig op de hoogte bracht. Uit het administratief dossier blijkt slechts dat de verzoekende partij deze melding maakte maar niet onmiddellijk aantoonde, terwijl uit de stukken van de verzoekende partij blijkt dat zij al eind april 2014 kennis had van haar nakende operatie. Ter terechtzitting hieromtrent gevraagd bevestigt haar raadsman dat geen nieuwe aanvraag gegrond op artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend en geen nieuwe gegevens aangaande haar gezondheid worden bijgebracht zodat haar grief actueel belang mist.

Wat de duur van het inreisverbod betreft motiveert de bestreden beslissing afdoende dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op agressieve wijze bedelde en een gevaar betekent voor de openbare orde zodat geen nieuwe termijn voor vertrek kon worden gegeven. Ook dat motief vindt zijn weerslag in het administratief verslag vreemdelingencontrole van 3 mei 2016. Voorts wijst de bestreden beslissing op de halsstarrigheid van de verzoekende partij in de mate dat geen gevolg is gegeven aan vele bevelen toen deze nog rechtmatig in het rechtsverkeer aanwezig waren en gelet op de herhaalde tevergeefse ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf en onderzoekt de verwerende partij de medische problematiek van de verzoekende partij zoals deze haar gekend was voor het nemen van de bestreden beslissing.

Voorts kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het hoorrecht zou geschonden zijn omdat zij niet is ondervraagd aangaande haar medische toestand. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar nakende hartoperatie en met de medische gegevens. Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

*— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(…)”*

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). Er kan niet ontkend worden dat de verzoekende partij in de gelegenheid is geweest schriftelijk haar standpunt zo overvloedig als zij wenst kenbaar te maken. De verzoekende partij die geregeld aanvragen steunend op artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, kon ook de verwerende partij verwittigen van de evolutie van haar gezondheidstoestand. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich in haar betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot de verwijzing naar haar medische problematiek die de verwerende partij volgt en waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan de bestreden beslissing slechts een zijdelingse beslissing is werd opgeschort en volgens de verwerende partij totdat zij hersteld is volgens de gegevens van de centrumarts van haar hartoperatie. Er wordt aan herinnerd dat voor het overige de hartproblematiek van de verzoekende partij al aan bod kwam in de ongegrondverklaring van de aanvraag zich steunend op artikel 9ter van de vreemdelingenwet omdat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Evenmin blijkt uit haar betoog dat haar situatie verslechterd zal zijn na de hartoperatie die zij inmiddels normaliter heeft ondergaan. De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot een theoretisch betoog en de verwijzing naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet -dat overigens geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat-, terwijl zij enkel aanvoert dat zij diende gehoord te worden. De verzoekende partij blijft echter in gebreke uiteen te zetten op welke wijze deze elementen een invloed zouden hebben op de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest kan in casu dan ook niet tot de vernietiging van het bestreden bevel leiden. Zij toont niet aan dat de opgegeven elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Gegeven is dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen onvoldoende haar medische toestand, hetzij de nakende operatie had aangetoond en nadien tevens naliet de verwerende partij in te lichten over haar al dan niet ondergane operatie en eventuele nieuwe medische gegevens.

Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of van de hoorplicht. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk handelde of dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd of behept is met een onzorgvuldigheid. De motiveringsplicht is niet geschonden. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde

overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931), wat in casu niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN